

forbindelsen, idet Jekyll har et sår i hånden, som Hyde tidligere havde fået. Samtidig spørger han: "Ved du ikke, hvem jeg er?". Hun fælder en tåre over sin herre, men derefter er det, som om hun har glemt denne erkendelse. Før hun tør tro på det, skal hun se selve forvandlingen. Og det kommer hun så til. Hun ser den indre kamp mellem to personligheder, hvor doktoren stritter imod; mens det onde rent fysisk forsøger at bryde overfladen og komme fri af hylsteret.

Som publikum kender vi historien og har egentlig ikke brug for dette fysiske bevis, men det er netop i den yderste konkretisering af et abstrakt problem, at filmkunsten finder sin styrke. Alligevel virker det helt forkert, når pludselig computeranimationen går amok, og Mr Hyde forsøger at bryde ud af doktorens krop. Vi ser blot teknikken bag. Der er noget obskønt ved denne fremvisen af specialeffekter, og scenen ville eksempelvis have virket stærkere, hvis vi kun så Marys reaktion på forvandlingen.

Hvis man ser bort fra denne fatale scene, fungerer filmen glimrende som underspillet gyser. Der fremmales et dystert indelukket billede af byen og doktorens hus, og filmen udspiller sig fortrinsvis om natten og indendørs. Når den vover sig udenfor om dagen, dækker tågen og byens tunge skygger solen. Den eneste farve, der får lov at skinne igennem er naturligvis en blodig rød.

John Malkovich må undertiden gribe sig selv i at spille Jack Nicholson, men ellers får han mange facetter frem i den krævende dobbeltrolle og lader de to ekstremer nærme sig hinanden. Imens fortaber den ellers ferme Julia Roberts sig i indadvendte lillepige-attituder, som gør rollen unødvendigt enstregt.

Mary Reilly er en på mange måder gedigent vellykket gyser, og der er ikke noget forkert i, at Frears rejser flere spørgsmål, end han er i stand til at besvare. Fejlen består i, at han selv tilsyneladende tror, han besvarer dem.

Henrik Uth Jensen

Mary Reilly (...), USA 1996. I: Stephen Frears. Ma: Christopher Hampton efter Valerie Martins roman. P: Ned Tanen, Nancy Graham Tanen, Norma Heyman. F: Philippe Rousselet. Mu: George Fenton. Kl: Lesley Walker. Medv: Julia Roberts, John Malkovich, George Cole, Bronagh Gallagher m.fl. Udl: Nordisk Film. Prem: 14.6.1996.

T

Familien Perez.

Djævel i blått (Devil in a Blue Dress), USA 1995. I: Carl Franklin. Medv: Denzel Washington, Tom Sizemore, Jennifer Beals, Don Cheadle. Premiere: 17.05.96.

'Devil in a Blue Dress', Shorty Longs nummer fra 1964, lyder som den perfekte titel til en noir-film, men ærgerligt nok er der ingen femte fatale i beretningen om Easy (Denzel Washington), der tager én forkert beslutning.

Netop fyret fra sit job siger han ja til at finde Daphne Monet for hendes kæreste, der muligvis er byens næste borgmester. Daphne har en 'forkærlighed for farvede', hvilket ikke er så heldigt i den racebevidste efterkrigstids LA, så Easy hvirvles snart ind i et spil, hvor ven og fjende ikke kan skelnes fra hinanden, og sex og vold hurtigt omsættes til magt.

Easy er ingen hårdkogt detektiv, men efterhånden som folk dør omkring ham, lærer han genrens regler - at holde kortene tæt ind til livet og vide, hvornår man skal bluffe. Alligevel må han til sidst trække sin trumf og hente hjælp hos sin skydegale barndomsven Mouse.

Walter Mosleys roman er den første i serien om Easy. Carl Franklin har bevaret den komplekse intrige og giver med den helt rigtige lakoniske voice-over uafvendeligheden en lys og undertiden endda vittig tone. Det er en habil filmatisering med et plot, som man godt kan tygge på en dags tid, men så er den altså også glemt.

Henrik Uth Jensen

Familien Perez (Perez Family), USA 1996. I: Mira Nair. Medv: Alfred Molina, Marisa Tomei, Anjelica Huston, Chazz Palminteri. Premiere: 24.05.96.

Efter tyve års adskillelse kommer den politiske fange Juan Raul Perez til Florida for at blive genforenet med sin kone, men på båden fra Cuba møder han en tidligere luder. Den billedskønne Dottie Perez ved, hvad hun vil, og er ufatteligt indladende. Samtidig er hun farverig og vulgært forførende. Hun er meget svær at holde ud. Det samme er filmen om hende og de andre Perez'er.

Juans kone har ventet trofast på, at han blev løsladt, men et par banale misforståelser og kvindens overbeskyttende bror, Angel, gør, at de ikke mødes. Frarøvet sit sidste håb er hun åben for en ny kavaler.

Betingelsen for at skabe en tilværelse i Florida er en rigtig familie, så efter at have gjort den meget modstræbende Juan til sin mand skaffer Dottie sig hurtigt også en svingfar og en halvvoxsøn. De er en stor og lykkelig familie, indtil Dottie bliver opsøgt af Juans datter.

J

E

K

Othello.

Dottie er i begyndelsen dybt irriterende, men til slut viser hun faktisk ærlighed og ægte følelser og vinder dermed tilskuerens sympati. Tænk hvis filmen havde turdet gøre det samme.

Henrik Uth Jensen

Othello (...), England 1996. I: Oliver Parker. Medv: Laurence Fishburne, Irene Jacob, Kenneth Branagh. Premiere: 31.05.96.

Oliver Parker har studeret Welles grundigt og anstrengt sig for at undgå sammenligninger med mesteren i den noget forpligtende filmatisering af Shakespeares studie i jalousi og falskhed. Parkers debut bærer dog for tydeligt præg af hans baggrund i teater, og Othello røber et pinligt ukendskab til filmens virkemidler. Han er oppe imod Welles og må finde frem til noget nyt. Det gør han ved at koncentrere sig om nærbilleder og lade Iago henvende sig til kameraet for at forklare sig og sine intriger. Det sidste virker faktisk rigtig godt, når Iago det ene øjeblik slesker for dem, han skal manipulere i position, for så i næste øjeblik at skifte udtryk og afsløre sin kyniske falskhed, når så 'offeret' dukker taknemmeligt op igen, glemmer han igen kameraet og smiler indladende. Det er godt tænkt, og Branagh er manden, der har formatet og manererne til at føre det igennem. Hans spil er overbevisende på enhver måde, og det får lov til at fremstå som netop spil, hvilket passer godt med en figur, der i den grad overbeviser omverdenen om sin ærlighed og joviale ufarlighed. Branagh får støtte af den fortræffelige Fishburne som Othello, mens Desdemona ødelægges af en fersk Irene Jacob med eksotisk accent og indstuderet Shakespeare-betoning, der mest virker, som om hun ikke forstår sine replikker.

Samtidig forsøger Parker sig med filmiske metaforer, hvor Iago kaster skakbrikker ned i en dyb brønd. Gæt selv brikkernes farve og rang. Det er vist det, man i teateret kalder spil for galleriet, og selvom det foregriber Parkers spektakulære version af Welles uset flotte begravelsesoptog, hører det ikke hjemme på film.

Selvom borgen indimellem fremtræder med en egen grafisk pragt, forstår Parker ikke at udnytte lærredet til kompositioner og grafiske virkemidler. Tilbage er faktisk kun en lidt teatralisk tolkning af myten med en blændende Branagh, som stadig lader Iago fremstå uforståelig med tragisk positur. En mand, der åndeligt og menneskeligt drukner, fordi han følger sin natur.

Henrik Uth Jensen